

Wiesław Zajączkowski

Biskupin, pow. Żnin. Stanowisko 4

Informator Archeologiczny : badania 8, 79-80

1974

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

BACZYN, pow. Kraków
Stanowisko 2

Muzeum Archeologiczne
w Krakowie

Badania prowadzili mgr Janina Krauss i dr Adam Krauss. Finansował WKZ w Krakowie. Czwarty sezon badań. Cmentarzysko kultury łużyckiej z okresu halsztackiego.

Kontynuowano badania na cmentarzysku znajdującym się na południowym skłonie wzniesienia opadającego ku rzece Sance. Odkryto 43 płaskie groby /nr 171-213/, wśród których wyróżniono 12 szkieletowych, 17 ciałopalnych popielnicowych, 9 ciałopalnych jamowych, 2 ciałopalne zniszczone i 2 o nie wyjaśnionym obrządku. Większość grobów miała nakrywy; niewielka ilość obwarowania. W grobach o obrządku szkieletowym, zmarli ułożeni byli w pozycji wyprostowanej, na osi południe-północ, głową na południe. W jednym dobrze zachowanym udało się uchwycić układ zgiętych rąk i splecionych pod brodą palców.

Groby popielnicowe zawierały popielnice z przepalonymi kośćmi wewnątrz, a w kilku przypadkach złożonymi też obok w jamie grobowej, lub w czerpaku. W grobach ciałopalnych jamowych, przepalone kości znajdowały się na przestrzeni całej jamy lub w zwartym skupisku. Do wyposażenia zmarłych należały ozdoby brązowe oraz naczynia ustawione w grobach szkieletowych przeważnie przy głowie, a w ciałopalnych w obrębie jamy.

Przewiduje się kontynuację badań.

BIEGANÓW, pow. Słubia

patrz
epoka brązu

BISKUPIN, pow. Żnin
Stanowisko 4

Państwowe Muzeum
Archeologiczne
w Warszawie

Badania prowadził mgr Wiesław Zajęczkowski. Finansowało PMA. Osada z okresu halsztackiego.

Prace wykopaliskowe skupiały się w zachodniej części osady. Były one kontynuacją prac z roku ubiegłego i objęły cały ar 115. Odstonięto konstrukcje drewniane - duże partie dwóch przylegających do siebie chat /fragm. podłogi, elementy konstrukcyjne ścian/ oraz południową część odcinka piątej ulicy poprzecznej. W miejscach, gdzie na to pozwalały konstrukcje drewniane, przeba-

dano wszystkie sześć warstw dochodząc do calca.

Stwierdzono trzy kolejne fazy budownictwa. Dwie pierwsze należy łączyć z budowanymi jedna po drugiej na tym samym miejscu dwoma chatami o konstrukcji sumikowo-łątkowej, trzecią natomiast z leżącą stratygraficznie nieco powyżej /młodsza/ chatą o lekkiej konstrukcji z palików i cienkich bierwion.

Wykopaliska dostarczyły znacznej ilości ceramiki i kości zwierzęcych. Odkryto przedmioty wykonane z kości i rogu - motyki, szydła, gładziki oraz brązową szpilę. Poniżej skupiska przepalonych ciężarków odkrytych w roku ubiegłym odsłonięto belki ulicy a w nich dwa prostokątne otwory, które służyły prawdopodobnie do mocowania pionowego warsztatu tkackiego.

CHMIELONKO, pow. Kartuzy
Stanowisko 1a

Muzeum Archeologiczne
w Gdańsku

Badania ratownicze prowadziła mgr Barbara Wiącek.
Finansował WKZ w Gdańsku. Trzeci sezon badań. Osada z okresu halsztackiego.

Wykopy zlokalizowane zostały na północnym stoku wzgórza opadającym ku Jeziorowi Raduńskiemu, począwszy od partii szczytowej do brzegu jeziora. Tegoroczne sondy usytuowano u podnóża stoku w odległości 20-30 m od brzegu. W jednym wykopie udało się natrafić na znacznie większą jamę /nr 42/ w kształcie nieregularnego prostokąta o wymiarach 5 m x 3,7 m wypełnioną w górnej partii piaszczystą, brunatną ziemią przemieszaną z grudkami polepy, a w dolnej ziemią ciemnoszarą przepaloną. Na krańcach jamy odsłonięto ślady po słupach, tworzących nieregularny trapez. Zarówno na powierzchni jamy, jak i w jej wnętrzu występowała znaczna ilość polnych kamieni różnej wielkości. W przekroju pionowym miała kształt nieckowaty o głębokości 0,5 m. Inwentarz jamy stanowiły ułamki naczyń, 2 osetki, fragment paciorka bursztynowego i nieznaczna ilość małych kości zwierzęcych /ptasich ?/.

W wykopie odkryto także zespół palenisk /43-50 nr/ częściowo nawarstwiających się na jamę, nie zawierających żadnego inwentarza. Analogiczną grupę palenisk odkryto w roku ubiegłym; otaczały one półkolem grób skrzynkowy.

Na podstawie ceramiki osadę datować można na lata 650-400 p.n.e.

Badania nie będą kontynuowane.

CIESZKÓW, pow. Milicz

patrz
epoka brązu